

unge Piges modige og kraftige Optræden. *Der* lød Røsten, som Bladet hidtil forgjæves havde paakaldt. At Sagen blev holdt saa hemmelig, at det var en Slags Umulighed at faa at vide, hvem der stak bag Valgerda, pirrede vel endmere Interessen. Ingen kunde faa mere at vide end, at Brevet var fra en ung, nittenaarig Pige paa en sjællandsk Herregaard, og endnu to Aar efter, da Heiberg skrev sit Lystspil „Valgerda“, ser man, at han ogsaa forholdt sig famlende, idet han jo nærmest gjør hele Sagen til en Fiktion og henstiller, at der bag Navnet kunde skjule sig et mandligt Væsen. Marie Arnesen har i sine senere Aar meddelt, at hun og de af hendes Familie, som vidste Besked dermed, betragtede Hemmeligholdelsen som en Livssag. Hun havde en tidlig Morgen listet sig ud i Stilhed for at faa Brevet besørget, hvad der ikke var saa let en Sag den Gang paa Landet og før Brevmærkernes Tid, men alt var lykkedes. Endnu mange Aar derefter forholdt hun sig afvisende, naar nogen vilde hentyde til Valgerda. Det var hende her som altid kun om *Sagen* at gjøre, selv trak hun sig tilbage i Stilhed. Hun er senere nævnet som en af dem, „der har suget Kraft og Næring af vore Spændinger med Tyskland og af den, ifølge disse Spændinger, udbrudte første slesvigske Krig.“*)

Ved den nævnte Tid havde Marie Arnesen forlagt sin Lærerinde-Gjerning fra en sjællandsk til en større fynsk Herregaard. Hun havde her det Held at være kommen i Huset hos en meget intelligent Familie, hvor hun fandt Sympati paa mange Omraader, og hvis Minde hun bevarede i Kjærlighed indtil sin Død. Ogsaa hun blev højt skattet af Familien. At Rejsningen i 1848 og den derpaa følgende Krig, med alle dens vexlende og gribende Begivenheder, vakte Begejstring hos hende, Idealist, som hun var, er ikke til at undres over. Det bevægede Liv, med stadig skiftende Indkvartering paa Herregaarden gav Anledning til Tankeudveksling imellem mange forskellige Mennesker, og naar Marie da undertiden kom til at høre paa Udtalelser af saakaldte Hjemmetyskere, skød Blodet op i hendes Kinder, og fra den lille beskedne Skikkelse fremkom der da ofte en skarp Modbemærkning. Stod hun overfor aandelige Undermaalere af den Art, eller overhovedet overfor

*) B. Arnesen Kall: Livserindringer. De tre Valkyrier. 4de Bog.